NADACE SIRIUS

KVALITATIVNÍ ŠETŘENÍ

Zpráva z fokusních skupin

v rámci projektu Mapování motivací k pěstounské péči a osvojení

Jana Paloncyová

Říjen 2026

© Nadace Sirius

www.nadacesirius.cz

Sídlo: U Prašné brány 1079/3, 110 00 Praha 1, Česká republika

IČO: 28418808

info@nadacesirius.cz

NADACE SIRIUS

OBSAH

VÝCHODISKO PRO FOKUSNÍ SKUPINY 3
CÍL FOKUSNÍCH SKUPIN 3
POSTUP REALIZACE FOKUSNÍCH SKUPIN 4
ZJIŠTĚNÍ PLYNOUCÍ Z FOKUSNÍCH SKUPIN 4
Pěstounská péče na přechodnou dobu 4
Zprostředkovaná dlouhodobá pěstounská péče 5
Osvojení 6
Další náměty, reflexe systému 8
ZÁVĚR 11

VÝCHODISKO PRO FOKUSNÍ SKUPINY

Aktivita **navazuje na výzkum společnosti Simply5 z roku 2025**, jehož cílem bylo pojmenovat a pochopit faktory, ale i bariéry, které ovlivňují rozhodování lidí o tom, zda přijmout do dlouhodobé péče cizí, nepříbuzné dítě. V rámci tohoto výzkumu byly provedeny hloubkové rozhovory se šesti náhradními rodiči, proběhl sociologický (nereprezentativní) průzkum v obecné populaci s cílem získat představu o informovanosti, postojích a případném zájmu o náhradní rodinnou péči. Následně byly realizovány hloubkové rozhovory s dvanácti potenciálními náhradními rodiči.

V návaznosti na tento výzkum vyvstala potřeba **výstupy rozšířit** o detailnější poznatky plynoucí přímo ze zkušeností **těch, kteří se náhradní péči profesně věnují**, **a těch, kteří jsou již ve fázi, kdy se pro náhradní rodinnou péči (dále též NRP) rozhodli**. V rámci projektu byly tedy na přelomu března a dubna 2026 realizovány **dvě fokusní skupiny**. Jedna byla vedena **s experty** z oblasti náhradní rodinné péče a druhá **se žadateli**, kteří procházejí či v nedávné době prošli odbornou přípravou. Na fokusní skupiny bude dále navazovat malý kvantitativní výzkum mezi náhradními rodiči, který hypotézy o tom, jaké jsou motivy a bariéry na cestě k náhradnímu rodičovství, ověří přímo u této populace.

Smyslem aktivit doplňujících výzkum Simply5 je příprava kvalitních podkladů pro reprezentativní výzkum (s Medianem), jehož cílem je ověřit potenciál k náhradní péči o děti v české populaci.

CÍL FOKUSNÍCH SKUPIN

Cílem fokusních skupin bylo zmapovat **zkušenosti odborníků** s tím, s jakými motivacemi se u žadatelů nejčastěji setkávají, **jaké překážky** žadatelé tematizují či zažívají a jaké faktory ovlivňují **úspěšnost či neúspěšnost** celého procesu. U **žadatelů** o NRP byl důraz kladen na **jejich osobní situaci, motivy a překážky**, které jejich rozhodnutí stát se žadatelem o náhradní rodinnou péči doprovázely, i na to, s čím se případně potýkají v současné době, co naopak jejich rozhodnutí udržuje nebo posiluje, případně co by jim ze strany systému v jejich situaci pomohlo. V obou skupinách byl přitom kladen důraz na to nahlížet odděleně na tři typy zprostředkované náhradní rodinné péče, tedy na zprostředkovanou dlouhodobou pěstounskou péči, na pěstounskou péči na přechodnou dobu a na osvojení. **Cílem bylo identifikovat hlavní rozdíly v motivech mezi těmito třemi skupinami žadatelů o NRP.**

POSTUP REALIZACE FOKUSNÍCH SKUPIN

Pro rekrutaci odborníků i žadatelů byly osloveny **doprovázející organizace** (Dobrá rodina, Valika, Prevent99, Centrum rodinné podpory, Středisko náhradní rodinné péče, Centrum pro náhradní rodinnou péči). Jejich výběr pokrývá **celou republiku**. Mezi devíti odborníky byli tři z Prahy a Středočeského kraje, dva z Moravskoslezského kraje, dva z Ústeckého kraje, jeden z Jihočeského kraje a jeden z Karlovarského kraje. Mezi sedmi žadateli (šest žen a jeden muž[1]) byli dva ze Středočeského kraje, dva z Ústeckého kraje, dva z Prahy a jeden z Moravskoslezského kraje. **Dva žadatelé** měli či se ucházeli o **pěstounskou péči na přechodnou dobu** (jeden již měl dítě v péči, druhý čekal na psychologické posouzení), **tři o dlouhodobou pěstounskou péči** (jeden již čekal na propojení s konkrétním dítětem, jeden měl dítě v péči, jeden dokončil přípravy) a **dva o osvojení** (jeden před psychologickým posouzením, jeden již zapsaný v evidenci žadatelů).

Diskusní skupiny byly nahrávány (každá v délce cca 90 minut), z nahrávek byl pořízen přepis. Uvedená zjištění jsou výsledkem obsahové analýzy a její syntézy.

ZJIŠTĚNÍ PLYNOUCÍ Z FOKUSNÍCH SKUPIN

Níže jsou rozlišovány tři typy zprostředkované náhradní rodinné péče v souladu s právními předpisy. Zprostředkovaná dlouhodobá pěstounská péče je upravena zákonem č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, § 958–970, a zákonem č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí, ve znění pozdějších předpisů, § 47. Pěstounská péče na přechodnou dobu je upravena zákonem č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí, ve znění pozdějších předpisů, § 27a), a zákonem č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, § 958 odst. 3. Osvojení je definované zákonem č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, § 794–845.

Společným znakem všech žadatelů je absolvování odborné přípravy k přijetí dítěte do rodiny a proces odborného posouzení krajským úřadem.

Pěstounská péče na přechodnou dobu

Tato forma řeší ze své podstaty krizové situace v životě dítěte a trvá maximálně jeden rok. Po tu dobu je hledáno dlouhodobé řešení situace dítěte – buď návrat do původní rodiny, či jiná forma NRP.

Odborníci jako nejčastější motivaci pro tento typ péče označují **kombinaci altruismu s profesní seberealizací**. Jde mnohdy o lidi, kteří buď již s dětmi pracovali (jako asistenti pedagoga, v

[1] V rámci zachování anonymity dále používáme generické maskulinum.

dětských domovech, ve zdravotnictví), nebo hledají smysluplnou životní a profesní změnu. Může tak jít o formu rekvalifikace. Výraznou skupinu tvoří starší ženy bez partnera (i po padesátce), pro které se PPPD stala způsobem, jak naplnit **potřebu pečovat** a dát svému životu **nový smysl poté, co děti odrostly**. Jsou to lidé, kteří mají za sebou aktivní rodičovství a nynější životní etapa jim nabízí prostor a energii, které chtějí věnovat někomu, kdo to potřebuje. Silnou motivací je snaha **pomoci dítěti v krizi**. Přechodná péče pro ně znamená jasně vymezené poslání – poskytnout dítěti v krizi bezpečí, teplo a péči po dobu, než se vyřeší jeho situace – a pak ho **předat dál**. Během příprav se někteří žadatelé o klasickou pěstounskou péči rozhodnou pro tu přechodnou, protože zjistí, že by proces předávání dítěte zvládli. Tito žadatelé se vědomě vyhýbají citové vazbě v dlouhodobém pěstounství, kde hrozí riziko, že se dítě po letech vrátí k biologickým rodičům. Pěstounská péče na přechodnou dobu pro ně znamená pomoci rychle, nepoutat se a nepřijímat trvalý závazek, vědí přesně, jakou maximální dobu s dítětem stráví. V tomto uvažování může hrát roli i jejich vyšší věk, kdy si nejsou jisti, zda by o dítě dokázali pečovat dlouhodobě. Přechodní pěstouni mívají podle odborníků někdy obavy z přijetí starších dětí nebo dětí se zdravotním postižením. Výjimečná není v této skupině žadatelů ani finanční motivace, spíše však ve smyslu mít smysluplnou **práci, která je baví, a být za to finančně oceněn**. Tento postoj odborníci vítají a vnímají ho jako projev zdravé sebereflexe.

Zprostředkovaná dlouhodobá pěstounská péče

Motivace v této skupině jsou pestřejší. Často jde o osoby ve věku 40 let a více, opět jde často o ženy samožadatelky. Podobně jako u pěstounů na přechodnou dobu mají někteří již vlastní odrostlé děti, i mezi nimi se objevuje **syndrom prázdného hnízda**, kdy vnímají, že mají nyní dost času, energii i jsou finančně zabezpečeni na to, aby naplnili svoji **potřebu o někoho pečovat**. Výrazným motivem je **altruismus a touha dětem pomoci**. Svoji roli vnímají jako **dlouhodobou**. Pokud mají vlastní děti, upřednostňují tuto formu před osvojením (např. kvůli dědictví), v tomto ohledu **nehledají „vlastní“ děti**. Jeden z účastníků popsal roli dlouhodobého pěstouna velmi přesnou metaforou: zatímco pěstoun na přechodnou dobu je „hasič" – zachrání dítě z nejhoršího – dlouhodobý pěstoun je „učitel", který dítě provází celým životem a připravuje ho na dospělost. Cílem je přijaté děti opečovat a vychovat tak, aby našly své místo v životě a ve společnosti.

Motivem pro dlouhodobou pěstounskou péči mohou být i **finanční aspekty**, tedy dávky určené pro pěstouny. Zejména samožadatelky tento faktor zvažují, např. v kontextu toho, jak péči v počáteční fázi samy zvládnou. Důležitou roli hraje i dlouhodobá **podpora odborníků**.

S dlouhodobou pěstounskou péčí bývá však spojena i potřeba naplnit své **rodičovské aspirace**. Na jedné straně, a podle odborníků ne zcela vhodně, se objevují případy, kdy si rodina, která již má své vlastní dítě či děti, přeje mít další, ale z různých důvodů to není možné. Patří sem zdravotní důvody, věk nebo rozpad rodiny, po kterém žena zůstane s jedním dítětem sama, ale

přála by si pro ně sourozence. Podobně někteří žadatelé vnímají pěstounskou péči jako cestu, kde je v systému **„více dětí na výběr“ oproti osvojení**, nebo je malá šance, že bude dítě s konkrétními charakteristikami pro osvojení volné.

Pěstouni mají častěji **strach z kontaktu s biologickou rodinou dítěte** a z dopadů traumatu či drogové závislosti u přijatých dětí. Podle odborníků se však rovněž stává, že během odborných příprav přehodnotí svoje rozhodnutí být dlouhodobým pěstounem směrem k přechodné péči, neboť se sníží jejich obavy z dočasnosti péče a předávání dítěte.

Osvojení

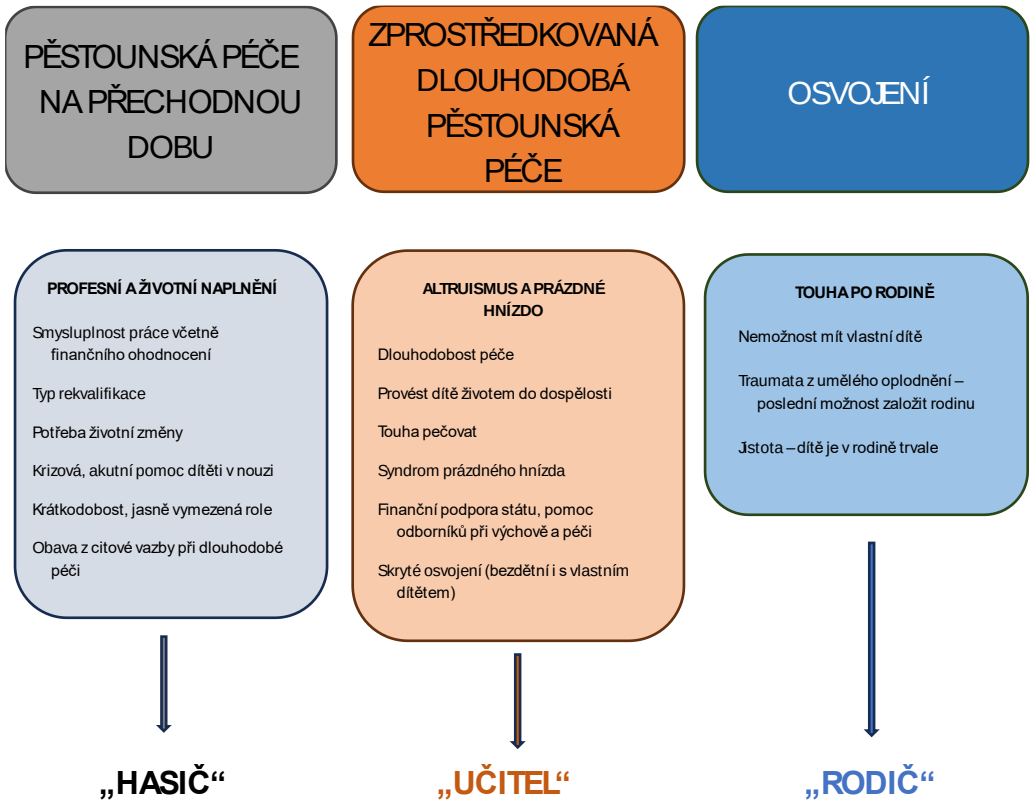
U žadatelů o osvojení je dominantním motivem **nemožnost mít vlastní biologické dítě.** Určitá skupina volí osvojení po řadě pokusů otěhotnět, včetně pokusů IVF. Tito žadatelé bývají starší 30 let, osvojení vnímají jako poslední naději na rodičovství, což s sebou nese velké napětí a strach ze selhání. Jedni žadatelé však svoji situaci reflektovali tak, že kdyby věděli, jak příjemně celý proces příprav k osvojení probíhá, rozhodli by se tak již dávno, před pokusy o umělé oplodnění. Ti, kteří již např. od dob dospívání vědí, že nemohou mít vlastní dítě, bývají emociálně vyrovnanější. Mezi osvojiteli jsou časté páry. Někdy jde i o nově navázané partnerské vztahy ve středním věku, které se již necítí na to mít vlastní dítě, ale partneři by chtěli spolu rodinu vytvořit.

Osvojitelé tedy hledají **trvalý domov a úplnou rodinu, žít životem běžných rodin**. Osvojení volí i proto, že mají **obavu z nejistoty v pěstounské péči, kde by museli dítě později předat** zpět biologickým rodičům nebo do jiného podle nich nevhodného prostředí.

Někteří žadatelé přicházejí s velmi konkrétní představou o tom, jakého dítěte se ujmou – věk, zdravotní stav, etnická příslušnost. Část z nich je ale ochotna svá kritéria v průběhu příprav přehodnotit. Odborníci si všímají, že někteří žadatelé svá skutečná „minima" záměrně nezveřejňují hned na začátku, aby nedostali dítě s charakteristikami, které by zpočátku odmítli. Někteří nevylučují ani přímou adopci. V této souvislosti zaznělo z řad odborníků i to, že tito žadatelé by v daných případech upřednostňovali, aby biologická matka nebyla prvorodičkou. Předpokládají, že by v těchto případech bylo její trauma z předání dítěte nižší.

Za největší obavy u osvojitelů lze označit strach z dlouhého čekání, nejistotu, jak péči zvládnou, a obavu z toho, jak a kdy dítěti říct, že je osvojené, jak pracovat s jeho identitou.

Hlavní motivace pro pěstounskou péči a osvojení

PĚSTOUNSKÁ PÉČE NA PŘECHODNOU DOBU
ZPROSTŘEDKOVANÁ DLOUHODOBÁ PĚSTOUNSKÁ PÉČE
OSVOJENÍ
PROFESNÍ A ŽIVOTNÍ NAPLNĚNÍ
Smysluplnost práce včetně finančního ohodnocení
Typ rekvalifikace
Potřeba životní změny
Krizová, akutní pomoc dítěti v nouzi
Krátkodobost, jasně vymezená role
Obava z citové vazby při dlouhodobé péči
ALTRUISMUS A PRÁZDNÉ HNÍZDO
Dlouhodobost péče
Provést dítě životem do dospělosti
Touha pečovat
Syndrom prázdného hnízda
Finanční podpora státu, pomoc odborníků při výchově a péči
Skryté osvojení (bezdětní i s vlastním dítětem)
TOUHA PO RODINĚ
Nemožnost mít vlastní dítě
Traumata z umělého oplodnění – poslední možnost založit rodinu
Jistota – dítě je v rodině trvale
„HASIČ“
„UČITEL“
„RODIČ“

Další náměty, reflexe systému

V rámci diskusí měli jak odborníci, tak žadatelé potřebu dotknout se i jiných témat, která vnímali v procesu zprostředkování náhradní rodinné péče jako důležitá. Jednalo se zejména o hodnocení jeho průběhu a role a zkušenosti s různými aktéry.

Zkušenosti se systémem a s procesem přípravy

Žadatelé vnímají celý **proces zprostředkování** jako **náročný, emocionálně nestabilní** („jako na houpačce" – jsou okamžiky, kdy o svém rozhodnutí pochybují, nejsou si jisti, zda péči o dítě, které prožilo různá traumata, má zdravotní postižení či jiné specifické potřeby, zvládnou), ale **nezbytný**.

Role OSPOD

Zkušenosti jak žadatelů, tak odborníků s orgány sociálně-právní ochrany dětí jsou smíšené. Celkový obraz byl **spíše kritický**, i když zaznělo i to, že je OSPOD přetížený a nedostatečně ohodnocený jak finančně, tak společensky. V obou skupinách byly zmiňovány situace, kdy žadatelé byli pracovníky OSPOD od svého úmyslu spíše odrazováni než podporováni. Jeden z účastníků popisoval situaci, kdy byl varován před přijetím dítěte romského původu; jiná účastnice byla upozorněna, že jako žena bez vlastního dítěte nemá na pěstounskou péči „nárok". Odborníci podobné zkušenosti rovněž zmiňovali. Podle nich může první návštěva na OSPOD celý proces ukončit ještě dřív, než začne. Problém vidí právě v tom, že **pracovníci OSPOD někdy podávají chybné nebo odrazující informace**. Část doprovázejících organizací proto provází žadatele ještě před návštěvou OSPOD, aby nedocházelo ke zbytečným ztrátám motivovaných lidí. Odborníci v této souvislosti upozorňují také na nesoulad mezi tím, co žadatelé říkají v přípravách, a tím, co uvádějí na magistrátu/krajském úřadu při podání žádosti. Nové informace, případně formulace otázek ze strany úředníků, mohou změnit výpovědi žadatelů způsobem, který neodpovídá jejich skutečným kapacitám nebo preferencím.

Organizace realizující přípravy

Přípravy byly žadateli hodnoceny velmi kladně pro svou odbornost, praktickou pomoc a schopnost připravit žadatele na realitu. Jejich **role** je účastníky popisována jako **klíčová** – pomáhají jim zorientovat se v systému, připravují je na reálné výzvy péče o traumatizované děti, zprostředkovávají kontakt s odborníky a vytvářejí prostor pro sdílení zkušeností v rámci skupin. Přípravy jsou hodnoceny jako intenzivní a přínosné pro vnitřní rozhodnutí, i když se **v rámci ČR liší svou kvalitou a obsahem**. Žadatelé by uvítali **více informací o praktické byrokracii** a intenzivnější kontakt s krajem i v období po skončení příprav, kdy často nastává informační vakuum. Přípravy jsou hodnoceny jako emocionálně náročné – jeden z účastníků je popsal jako „drsné, ale nutné" a přirovnal je k procesu, který „jakoby odrazuje". Přesto jejich smysl účastníci zpětně oceňují: **přípravy pomáhají ukotvit vnitřní rozhodnutí, ověřit si, zda je dostatečně pevné, a připravit se na realitu péče o děti se složitou minulostí**. Žadatelé si

během příprav ujasňují své limity (např. ohledně zdravotního stavu nebo etnika dítěte) a někdy na základě informací mění svou preferenci typu péče. Podle odborníků se někdy stane, že **žadatel od rozhodnutí stát se náhradním rodičem** během příprav nebo po nich před závěrečným posouzením **upustí**. Důvody jsou různé. Někteří zjistí, že to není cesta pro ně, emočně a prakticky by o dítě pečovat **nezvládli**, stává se, že během té doby žena otěhotní nebo nastane nějaká **jiná životní událost**, která s náhradní rodinnou péčí není dobře slučitelná. Jsou i případy, kdy je pro žadatele těžké se před ostatními i sám před sebou odkrýt, nebo vyjde najevo, že primárním důvodem byla státní finanční podpora a náročnost péče se ukázala za tu cenu příliš vysoká. Odborníci považují tato ukončení za přirozená a zdravá.

Administrativa

Administrativa je pro žadatele **velmi zatěžující**. Problémem jsou zejména dlouhé soudní lhůty a neorganizovanost či pomalá součinnost úřadů. Pěstouni si stěžují, že nesou plnou odpovědnost za dítě, ale mají minimální práva (např. nutnost souhlasu biologického rodiče i k běžným úkonům, pokud není uvedeno v soudním rozhodnutí jinak). Účastníci by uvítali **podrobnější informace o tom, co je po zařazení do evidence a v procesu přijetí dítěte po právní a administrativní stránce čeká**. Zaznával názor, že systém neupřednostňuje zájem dítěte, ale více než pěstouni jsou chráněni biologičtí rodiče, kteří se o dítě nechtějí nebo neumějí postarat. Účastníci popisovali systém jako chaotický, neorganizovaný a zatěžující – a to v situaci, kdy mají primárně pečovat o dítě, nikoliv řešit administrativu. Dlouhé soudní lhůty mohou v praxi znamenat, že pěstoun přebírá odpovědnost za dítě dávno předtím, než mu k tomu systém přiznává odpovídající práva. Bez pravomocného soudního rozhodnutí nelze čerpat např. rodičovskou dovolenou, sociální dávky ani jednat bez souhlasu biologického rodiče – a to i v situacích, kdy biologický rodič svou roli neplní. V kontextu tzv. rozvodové novely byly v obou skupinách zmiňovány změny spojené **s delšími lhůtami pro vydání tzv. prozatímního rozhodnutí** (bezodkladně, ale s možností lhůty až tří měsíců) namísto dřívějšího předběžného opatření (sedmidenní lhůta, zákon č. 292/2013 Sb., zákon o zvláštních řízeních soudních). Odborníci upozorňují na to, že v procesu novelizování právních předpisů se často zapomíná na to, že se vztahují i na náhradní rodinnou péči, která je specifická.

Další postřehy žadatelů a odborníků

Skladba žadatelů z hlediska základních sociodemografických charakteristik se podle odborníků příliš **nemění**. V současné době však **mají více informací** než dříve, získávají je na internetu, na sociálních sítích, při sledování různých dokumentů apod. Většinou do příprav přicházejí s konkrétní představou o tom, jaké dítě by chtěli přijmout, během příprav se to však mnohdy mění, a to jak ve smyslu zúžení, tak rozšíření kritérií.

Hlavním **iniciátorem** bývá v naprosté **většině žena**. Muži bývají zpočátku spíše „ve vleku“ své partnerky, ale během příprav nebo po přijetí dítěte se často pro roli náhradního otce

nadchnou, zapojují se stále více, až se stanou rovnocenným, nebo dokonce hlavním náhradním rodičem. Důvodem aktivního zapojení obou partnerů je i zastupitelnost pro dítě z právního hlediska. Pro muže je pro jejich vnitřní přesvědčení, že je to správná cesta, určující to, že potkají jiné muže v podobné situaci, zažijí kontakt s konkrétním dítětem, sdílejí zkušenosti v přípravách a získají podrobné informace a praktickou zkušenost s péčí.

Podle zkušeností odborníků bývají žadatelé **v Praze vzdělanější a otevřenější k přijetí dětí jiného etnika**. V regionech žadatelé **kopírují sociální skladbu obyvatel** a bývají v otázce etnika uzavřenější, často na základě negativních osobních zkušeností. Specifickou skupinu tvoří žadatelé romského etnika, kteří přicházejí se stigmatem bezdětnosti ve vlastní komunitě jako jedním z hlavních motivů – touha po dítěti je pro ně i odpovědí na sociální tlak.

Žadatelé si uvědomují, že děti v NRP za sebou mají různé životní zkušenosti a traumata a vyžadují terapeutický přístup, nikoliv pouze běžnou rodičovskou péči. Rozhodnutí stát se náhradním rodičem musí být jejich vnitřním přesvědčením, ale **klíčová je i shoda a komunikace v rámci širší rodiny**. Velmi cenným zdrojem informací jsou pro žadatele **sociální sítě a skupiny lidí v podobné situaci**, kde mohou sdílet své obavy i úspěchy.

Závěrečná část diskuse s odborníky přinesla několik konkrétních doporučení:

Změna terminologie a vnímání žadatelů. Odborníci navrhují upustit od termínu „žadatelé“ a začít je vnímat jako poskytovatele služby. Tato změna perspektivy by mohla posílit sebevědomí a prestiž náhradních rodičů a zvýšit tak jejich počet.

Kontinuální společenská debata o NRP. Náhradní rodinná péče by měla být pravidelným tématem ve veřejném prostoru, např. v médiích, seriálech, dokumentech. Pozitivní příklady z okolí nebo z televize jsou podle odborníků jedním z nejúčinnějších motivátorů. Sami žadatelé vnímají, že NRP dnes není tolik tabu jako dříve, mimo jiné i v kontextu nižší plodnosti a zvyšování počtu párů, které nemohou mít vlastní dítě.

Legislativní podpora žadatelů. Zazněl požadavek na zákonné zakotvení placeného volna pro žadatele na dobu příprav a posuzování, podobně jako existuje mateřská nebo otcovská dovolená. Žadatelé si často berou dovolenou, řada z nich se o svém rozhodnutí stát se náhradním rodičem v zaměstnání předem raději nezmiňuje, aby o práci nepřišli.

Vzdělávání všech odborníků. Odborníci se přiklánějí k modelu inspirovanému přístupem Cochem, tedy ke sdílení informací a společnému postupu všech aktérů (nejen pěstounů, ale i soudců, sociálních pracovníků a dalších), kteří se do procesu zapojují.

Flexibilnější formy péče. Odborníci navrhují rozšíření forem NRP, například zavedení otevřené adopce, která by umožňovala udržování kontaktu s biologickou rodinou a snížila míru provizoria, v němž děti v systému čekají.

Podpora dětí z NRP ve školách. Speciální pozornost vyžaduje prostředí školy – adoptivní i pěstounské děti potřebují chápající přístup ze strany pedagogů a školy by měly být na jejich specifika lépe připraveny.

Péče o biologické rodiny. Odborníci zdůrazňují, že systém by neměl fungovat jako „buď – anebo“. Tam, kde je to v zájmu dítěte, je důležité učit náhradní i biologické rodiny vzájemnému respektu a umožnit jim smysluplný kontakt.

ZÁVĚR

Žadatelé o náhradní rodinnou péči mají mimořádnou vnitřní motivaci. Rozhodující vliv na její podobu má zvolená forma péče:

Osvojení: Převažuje touha po trvalém rodičovství a úplné rodině.

Dlouhodobá pěstounská péče: Hlavní roli hraje potřeba dát rodině další hlubší smysl a přání pomoci dítěti, které to potřebuje.

Pěstounská péče na přechodnou dobu: V této skupině převažuje snaha pomoci dítěti v krizové situaci bez trvalého závazku. Je to často spojováno s vlastní profesní seberealizací.

Pro to, aby měl systém odpovídající počet motivovaných žadatelů, je třeba zlepšit, sjednotit komunikaci ze strany OSPOD zejména v počátečních fázích procesu, zajistit snížení administrativní zátěže pro žadatele, zajistit dostatečné kapacity odborníků, kteří žadatele připravují a provázejí, zvýšit společenskou prestiž a povědomí o náhradní rodinné péči jako nejen hodnotné cestě k rodičovství, ale i jako společenské službě.